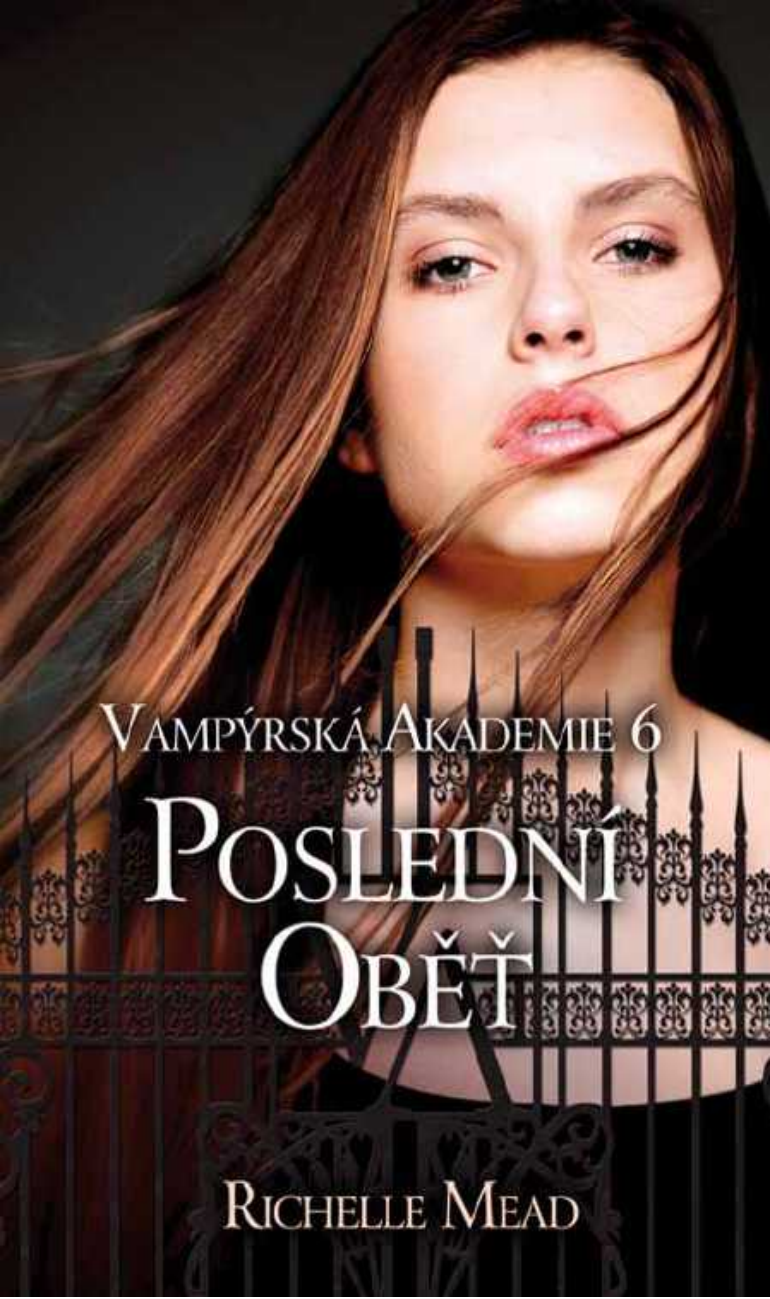

Vampýrská Akademie 6

Poslední Oběť

Richelle Mead

Vampýrská Akademie 6

Poslední Oběť

RICHELLE MEAD

2012

DOMINO

Copyright © 2010 by Richelle Mead
Translation © 2011 by Katrin Chýlová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LAST SACRIFICE,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, Londýn 2010,
přeložila Katrin Chýlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≋ Dušan Žárský
Obálka: Marek Šebesta
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-825-0

Tuto knihu věnuji Richovi Baileymu a Alanu Dotymu, učitelům, kteří mě v psaní nejvíc ovlivnili, a všem dalším učitelům, s nimiž se přátelím a kteří nyní pomáhají mladým spisovatelům. Nepřestávejte bojovat za dobrou věc.

JEDNA

Nemám ráda klece.

Dokonce ani do zoo nechodím ráda. Když jsem byla v zoo poprvé, málem jsem z toho dostala záchvat klaustrofobie, když jsem tam viděla ta ubohá zvířata. Nedovedla jsem si představit, že nějaký tvor takhle žije. Někdy jsem měla špatný pocit dokonce i ze zločinců odsouzených k životu za mřížemi. A rozhodně jsem nečekala, že bych i já svůj život prožila ve vězení.

Jenže život mi připravil spoustu věcí, které jsem nikdy nečekala. A teď jsem tady zavřená.

„Hej!“ zařvala jsem a sevřela ocelové mříže, které mě oddělovaly od světa. „Jak dlouho tady budu? Kdy budu mít soud? Nemůžete mě v tomhle žaláři držet věčně!“

Dobře, nebyl to přímo žalář, nebyla tu tma ani žádné řetězy zařezávající se do kůže. Byla jsem v malé cele s holými stěnami, holou podlahou a… vším holým. Vše tu bylo bez poskvrnky. Sterilní. Chladné. To ovšem bylo mnohem víc skličující než nějaký plesnivý žalář. Mříže mě studily do dlaní, byly tvrdé a nepoddajné. Světlo zářivek dodávalo kovu lesk, který mi dráždil oči. Viděla jsem rameno muže stojícího strnule u vchodu do mé cely a věděla jsem, že tam, kam nedohlédnu, stojí nejspíš ještě aspoň čtyři další strážci. Taky jsem věděla, že mi žádný z nich neodpoví, ale to mě samozřejmě neodradilo od toho, abych na ně poslední dva dny neustále neřvala svoje otázky.

Když nastalo obvyklé ticho, povzdechla jsem si a zalezla zase na svou postel v rohu. Stejně jako všechno ostatní v mém novém domově, i postel byla bez barvy a nevýrazná. Jo. Opravdu jsem začínala toužit po opravdickém žaláři. Kdybych tu měla krysy a pavučiny, aspoň bych se měla na co dívat. Zahleděla jsem se do stropu a okamžitě mě popadl ten podivný pocit, který se

mě tu vždycky zmocňoval, a sice, že se na mě řítí strop i stěny. Jako bych nemohla dýchat. Jako by se strop i stěny přibližovaly a prostor byl čím dál menší a nezbýval v něm žádný vzduch…

Rychle jsem se posadila a zalapala po dechu. *Nečuč na stěny a na strop, Rose,* okřikla jsem se v duchu. Namísto toho jsem se zadívala na svoje spojené ruce a snažila se přijít na to, jak jsem se do téhle šlamastyky vůbec dostala.

Odpověď byla zřejmá. Někdo na mě hodil zločin, který jsem nespáchala. A nebyl to žádný bezvýznamný poklesek. Byla to vražda. Měli tu drzost obvinit mě z nejhoršího zločinu, jaký může Moroj nebo dhampýr spáchat. Nemohla bych ale říct, že jsem nikdy nikoho nezabila. Zabila. Taky jsem porušila pravidla a dokonce i zákon. Chladnokrevná vražda ovšem do mého repertoáru nepatřila. A rozhodně ne vražda královny.

Je pravda, že královna Taťána nebyla žádná moje kamarádka. Byla to chladná a vypočítavá vládkyně Morojů – rasy živých vampýrů, kteří ovládají magii a své oběti kvůli krvi nezabíjejí. S Taťánou jsme měly dost problematický vztah, a to z mnoha důvodů. Jedním z nich bylo i to, že chodím s jejím prasynovcem Adrianem. Dalším důvodem byl můj nesouhlas s její politikou a názorem, jak bojovat se Strigoji – zlými nemrtvými vampýry, kteří nás napadají. Taťána mě vytáčela neustále, ale nikdy jsem nechtěla, aby umřela. Někdo jiný to ale zjevně chtěl a nastražil stopy, které vedly přímo ke mně. Nejhorší ze všeho byly moje otisky prstů na stříbrném kůlu, jímž byla Taťána zavražděna. Samozřejmě, byl to můj kůl, tudíž na něm moje otisky pochopitelně byly. Zdálo se, že to nikomu nepřipadá významné.

Znovu jsem povzdechla a vytáhla z kapsy zmuchlaný papír. Moje jediné čtení. Stiskla jsem ho v ruce a neměla potřebu si to znovu číst. Ta slova už jsem stejně znala nazpaměť. Obsah toho dopisu mě přiváděl k úvahám, co všechno vlastně o Taťáně vím. A taky ve mně vyvolával řadu otázek.

Frustrovaná z toho strašného prostředí jsem se raději přenesla někam jinam – za svou nejlepší kamarádkou Lissou. Lissa je Morojka, se kterou mám psychické pouto, díky němuž jí můžu vklouznout do hlavy a dívat se na svět jejíma očima. Všichni Morojové ovládají některý druh živlové magie. Lissiným ele-

mentem je éter, který se váže k psychickým a léčitelským schopnostem. Mezi Moroji, kteří většinou ovládají fyzičtější živly, je to vcelku vzácné. Sotva ty její neuvěřitelné schopnosti chápeme. Před pár lety použila éter, aby mě přivedla zpátky ze světa mrtvých, což zformovalo naše pouto.

Když jsem se ocitla v její mysli, osvobodilo mě to z mého vězení, ale můj problém to samozřejmě nevyřešilo. Lissa tvrdě pracovala na tom, aby prokázala mou nevinu, přestože u výslechu se objevilo mnoho důkazů svědčících proti mně. Můj kůl jakožto vražedná zbraň byl jenom začátek. Moji protivníci urychleně všem připomněli, že jsem s královnou neměla právě přátelské vztahy, a také našli svědky, kteří vypověděli, kde jsem byla v době vraždy. Po výpovědi jsem neměla žádné alibi. Rada rozhodla, že má dostatek důkazů, aby mě poslali k soudu, kde zazní konečný verdikt.

Lissa se zoufale snažila získat pozornost všech a přesvědčit je, že to na mě někdo nastražil. Ale měla problém najít vůbec někoho, kdo by byl ochoten ji vyslechnout, protože všichni u morojského královského dvora byli teď zaneprázdněni přípravami na Taťánin pohřeb. Smrt panovníka je veliká událost. Morojové a dhampýři – napůl vampýři jako já – se sem na pohřeb sjížděli z celého světa. Jídlo, květiny, výzdoba, dokonce i muzikanti… Všechno s plnou parádou. Kdyby se Taťána vdávala, nejspíš by to nebyla taková sláva jako její pohřeb. V tom shonu se o mě nikdo nestaral. Všem stačilo jen to, že jsem zavřená a už nemůžu nikoho zabít. Taťánina vražda byla objasněna. Spravedlnosti bylo učiněno zadost. Případ uzavřen.

Než jsem se stačila rozkoukat Lissinýma očima, nějaký rozruch ve vězení mě přitáhl zpět do mého těla. Někdo přišel a mluvil se strážci, chtěl mě vidět. Moje první návštěva. V hlavě mi tepalo. Rychle jsem se vrhla k mřížím a doufala, že ten dotyčný mi oznámí, že to celé bylo nějaké strašlivé nedorozumění.

Můj návštěvník ale nebyl tak docela ten, koho jsem čekala.

„Starý pane," vypravila jsem ze sebe unaveně. „Co tady děláš?"

Přede mnou stál Abe Mazur. Pohled na něj jako vždy stál za to. Venku bylo léto v plném proudu – bylo horko a vlhko,

tedy přinejmenším na to, že jsme byli uprostřed pensylvánského venkova –, ale to ho neodradilo, aby si vzal oblek. Byl luxusní, dokonale ušitý a doplněný purpurovou hedvábnou kravatou, která se hodila k šátku. Na jeho tmavší pleti vynikaly zlaté šperky. Zdálo se, že si čerstvě zastřihl krátké černé vousy. Abe je Moroj, a přestože nepatří ke královským, má takový vliv, jako by jím byl.

Taky je to můj otec.

„Jsem tvůj obhájce," prohlásil spokojeně. „A tady jsem samozřejmě proto, abych ti poskytl právní poradu."

„Nejsi právník," připomněla jsem mu. „A to, cos mi poradil posledně, zrovna moc nezabralo." To bylo ode mě hrubé. Přestože Abe neměl žádné právnické vzdělání, zastupoval mě u výslechu. A jelikož jsem skončila ve vězení a čekám na soud, výsledek očividně valný nebyl. Ale jak jsem tu byla pořád sama, hodně jsem přemýšlela a uvědomila jsem si, že v něčem měl pravdu. U slyšení by mě nezachránil ani ten nejlepší právník. Musela jsem mu přičíst k dobru, že se vrhl do předem ztraceného případu. Vzhledem k tomu, že se známe jen krátce, mi nebylo tak docela jasné, proč to vlastně udělal. Domnívala jsem se, že nevěří královským a cítí se za mě zodpovědný jakožto rodič. V tomto pořadí.

„Můj výkon byl dokonalý," namítl. „Zatímco tvůj přesvědčivý proslov, kdys řekla ‚kdybych já byla vrahem', ti zrovna moc neprospěl. Už jenom vnuknout soudkyni tuhle představu nebylo zrovna to nejmoudřejší, cos mohla udělat."

Ignorovala jsem to rýpnutí a překřížila si paže přes prsa. „Tak co tady děláš? Vím, že to není jenom otcovská návštěva. Nikdy jsi nic nedělal bez důvodu."

„Samozřejmě, že ne. Proč něco dělat bezdůvodně?"

„Nezačínej zase s tou svou logikou."

Mrkl na mě. „Není třeba závidět. Když na sobě budeš tvrdě pracovat a zapojíš i rozum, jednou můžeš moje brilantní logické dovednosti zdědit."

„Abe," varovala jsem ho. „Tak ven s tím."

„Fajn, fajn," prohlásil. „Přišel jsem ti říct, že tvůj soud bude už brzo."

„C-co? To je skvělá zpráva!“ Nebo jsem si to aspoň myslela. Jeho výraz ale napovídal pravý opak. Naposledy jsem slyšela, že můj soud se bude konat až za několik měsíců. Už jenom pomyšlení, že bych trčela v cele tak dlouho, ve mně vyvolávalo záchvat klaustrofobie.

„Rose, uvědomuješ si, že soud bude probíhat úplně stejně jako ten výslech? Tytéž důkazy i rozsudek.“

„Jo, ale přece musí existovat něco, co předtím můžeme udělat, ne? Třeba najít důkaz, který by mě očistil?“ Náhle jsem dostala nápad. „Když jsi řekl, že soud bude už brzo, o jak dlouhý době se tu asi bavíme?“

„V ideálním případě to bude hned po korunovaci nového krále nebo královny. Znáš to, pak se zas bude slavit korunovace.“

Mluvil, jako by o nic nešlo, ale když jsem se podívala do jeho tmavých očí, došel mi plný význam jeho slov. V hlavě mi vyskakovala čísla. „Pohřeb je tenhle týden a hned potom se bude volit… Chceš mi říct, že asi za dva týdny půjdu k soudu?“

Abe přikývl.

Znovu jsem se vrhla k mřížím a srdce mi divoce bušilo. „Za dva týdny? Myslíš to vážně?“

Když mi řekl, že soud bude brzo, myslela jsem tak za měsíc. To by bylo dost času na to, aby se našel nějaký nový důkaz. Jak se z toho teď dostanu? To je nejasné. Čas ubíhá rychle. Dva týdny nestačí, obzvlášť když je teď u dvora tak rušno. A to mi ještě před chvílí připadalo, že se čas vleče neskutečně pomalu. Teď mi ho zbývá už jen málo. A až dostanu odpověď na svou následující otázku, bude to ještě horší.

„Jak dlouho?“ zeptala jsem se a snažila se, aby se mi tolik netřásl hlas. „Jak dlouho to bude trvat od vynesení rozsudku do… vykonání trestu?“

Pořád jsem tak docela nevěděla, co všechno jsem po Abem zdědila, ale zdálo se, že jednu věc určitě – nenapravitelný sklon přinášet špatné zprávy.

„Pravděpodobně ihned.“

„Ihned.“ Couvala jsem, až jsem málem narazila do postele. Vtom mě zaplavila vlna adrenalinu. „Ihned? Takže… Dva týdny. Za dva týdny budu… mrtvá.“

Tohle se nade mnou vznášelo už od té doby, kdy začalo být jasné, že někdo nasbíral důkazy proti mně a narafičil to na mě. Lidi, co zabíjejí královny, nekončí ve vězení. *Popravují je*. Jen za málo zločinů ve světě Morojů a dhampýrů je takový trest. Snažíme se být civilizovaní a ukázat, že jsme lepší než krvelační Strigojové. Ale určité zločiny si v očích zákona zaslouží smrt. Určití lidé si zaslouží zemřít – jako třeba protistátní vrazi. Budoucnost na mě dopadla plnou vahou. Roztřásla jsem se a do očí mi vhrkly slzy.

„To není správný!" oznámila jsem Abemu. „To není správný a ty to dobře víš!"

„Nezáleží na tom, co si myslím," prohlásil klidně. „Jenom ti tlumočím fakta."

„Dva týdny," zopakovala jsem. „Co zmůžeme za dva týdny? Určitě… máš nějakou stopu, že jo? Nebo… nebo… do tý doby něco objevíš? To je tvoje specialita." Plácala jsem jedno přes druhé a uvědomovala jsem si, jak hystericky a zoufale to vyznívá.

„Bude těžké na něco přijít," objasnil. „Královský dvůr je teď zaneprázdněn přípravami na pohřeb a na volbu nového panovníka. Všude vládne zmatek, což je dobré i špatné."

O všech těch přípravách jsem věděla od Lissy, když jsem se občas ocitala v její mysli. Viděla jsem, jak to vře. Najít v tomhle chaosu nějaký důkaz nebylo jen těžké. Bylo to dost pravděpodobně nemožné.

Dva týdny. Dva týdny a budu mrtvá.

„Nemůžu," pověděla jsem Abemu zlomeným hlasem. „Já přece nemám… umřít takhle."

„Co?" Povytáhl obočí. „Ty víš, jak máš umřít?"

„V boji." Z oka se mi vyřinula jedna slza, tak jsem si ji urychleně setřela. Vždycky jsem žila jako drsňačka. Nechtěla jsem se sesypat, ne v takhle důležité situaci. „V boji. Při obraně těch, který miluju. Ne… ne na naplánovaný popravě."

„Tohle je svým způsobem taky boj," zabručel. „Jen ne fyzický. Dva týdny jsou pořád dva týdny. Je to špatné? Ano. Ale pořád lepší než jen jeden týden. A nic není nemožné. Možná se objeví nový důkaz. Musíš prostě jen čekat a uvidíš."

„Nesnáším čekání. Tahle místnost… je tak malá. Nemůžu dýchat. Tohle mě zabije dřív než nějakej popravčí.“

„O tom dost pochybuju.“ Abeho výraz byl pořád chladný, beze špetky soucitu. Drsná láska. „Beze strachu jsi bojovala se spoustou Strigojů, a přitom si nedokážeš poradit s malou místností?“

„Jde přece o víc! Teď budu muset každý den čekat v týhle díře a vědět, že se mi krátí čas do tý doby, než umřu. A přitom skoro neexistuje způsob, jak tomu zabránit.“

„Naši sílu někdy nejvíc prověří situace, které se na první pohled nejeví nebezpečné. Přežít je někdy to nejtěžší ze všeho.“

„Ale ne. Ne.“ Začala jsem přecházet kolem dokola. „Nezačínej zas s těma ušlechtilejma kecama. Zníš jako Dimitrij, když mi dával svoje hlubokomyslné životní lekce.“

„Byl ve stejné situaci jako ty a přežil. A další záležitosti přežívá taky.“

Dimitrij.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, než odpovím. Až do tohohle zmatku s vraždou byl Dimitrij největší komplikací mého života. Před rokem, přestože se mi to teď zdá jako věčnost, byl mým učitelem na střední škole. Trénoval mě, abych se stala jednou z těch dhampýrek, které chrání Moroje. Dokázal to, ale i mnohem víc. Zamilovali jsme se do sebe, což bylo zakázáno. Zvládali jsme to, jak nejlépe jsme mohli, a nakonec jsme vymysleli, jak bychom mohli být spolu. Ta naděje však zmizela, když se Dimitrij změnil ve Strigoje. Byla to pro mě oživlá noční můra. Pak se ale stal zázrak, jemuž nikdo nevěřil. Lissa použila éter a proměnila ho zpátky v dhampýra. Jenomže věci se bohužel nevrátily do starých kolejí a nic nebylo stejné jako před útokem Strigojů.

Zadívala jsem se na Abeho. „Dimitrij to přežil, ale měl z toho příšerný depky! A pořád je má. Ze všeho.“

Dimitrije pronásledovaly výčitky svědomí z těch zvěrstev, která napáchal jako Strigoj. Nedokázal odpustit sám sobě a přísahal, že už nikdy nebude nikoho milovat. Ničemu taky nepomohlo, že jsem mezitím začala chodit s Adrianem. Po několika marných pokusech jsem to vzdala a smířila se s tím, že jsme

s Dimitrijem od sebe. Překonala jsem to a doufala, že s Adrianem bych mohla mít skutečný vztah.

„Ano," přitakal Abe. „Má deprese, zato ty jsi vyloženě ztělesněním radosti a štěstí."

Povzdechla jsem si. „Když se s tebou bavím, někdy mi přijde, jako bych se bavila sama se sebou. Je to pěkně rozčilující. Máš ještě nějakej důvod, proč jsi sem přišel? Něco jinýho, než mi předat tu hroznou zprávu? Možná bych byla šťastnější, kdybych žila v nevědomosti."

Takhle nemám umřít. Nemám vědět předem, že umřu. Moje smrt není předem napsaná v kalendáři.

Pokrčil rameny. „Jen jsem tě chtěl vidět. A zjistit, jak jsi na tom."

Ano, to opravdu zjistil. Když jsme spolu mluvili, Abe mě pořád pozoroval. Nebylo pochyb, že mám jeho plnou pozornost. Nic z našeho rozhovoru nevyplašilo strážce, kteří mě hlídali. Každou chvíli jsem ale přistihla Abeho, jak pokukuje do chodby, prohlíží si mou celu a všechny drobnosti, které mu připadaly zajímavé. Abe si nevysloužil svou pověst prohnaného hada, *Zmeji,* jen tak pro nic za nic. Vždycky byl vypočítavý a hledal, jak projevit svou převahu. Zdá se, že moje tendence vrhat se do šílených plánů se v rodině dědí.

„Taky jsem ti chtěl pomoct ukrátit čas." Usmál se a skrz mříže mi podal štos časopisů a knihu. „S tímhle ti bude líp."

Pochybovala jsem, že když se zabavím, pomůže mi to vyrovnat se s blížící se smrtí. Časopisy byly zaměřené na módu a účesy. Kniha se jmenovala *Hrabě Monte Cristo.* Vzala jsem si ji a chtěla jsem si z toho udělat legraci. Potřebovala jsem udělat cokoli, abych to nebrala tak vážně.

„Viděla jsem to jako film. Ta tvoje jemná symbolika není zas tak jemná. Teda pokud jsi do toho něco neschoval."

„Knihy jsou vždycky lepší než filmy." Obrátil se k odchodu. „Příště si třeba promluvíme o literatuře."

„Počkej." Odhodila jsem čtivo na postel. „Než odejdeš… V tomhle zmatku zatím nikdo nepřišel s tím, kdo ji opravdu zabil." Když Abe hned neodpověděl, příkře jsem na něj pohlédla. „Věříš, že já jsem to neudělala, že jo?" Byla jsem přesvědčená, že

si myslí, že jsem vinná, ale i přesto se mi snaží pomoct. To by na něj sedělo.

„Věřím, že moje sladká dceruška je schopná vraždy," řekl nakonec. „Ale ne téhle."

„Tak kdo to udělal?"

„Pracuju na tom, abych to zjistil," prohlásil.

„Ale řekl jsi, že už nemáme moc času, Abe!" Nechtěla jsem, aby odešel. Nechtěla jsem být sama se svým strachem. „Tohle se nedá napravit!"

„Jen si vzpomeň, co jsem ti řekl v soudní síni," připomněl mi.

Odešel a já usedla na postel a vzpomínala na ten den u soudu. Když byl výslech u konce, řekl mi – velmi přesvědčivě –, že mě nepopraví. Že ani nepůjdu před soud. Abe Mazur není z těch, co dělají plané sliby, ale už jsem si začínala myslet, že i on má svoje omezení, obzvláště poté, co se nám tak zkrátil čas.

Znovu jsem vytáhla svůj zmuchlaný papír a rozložila ho. Ten jsem dostala v soudní síni od Ambrose – Taťánina sluhy a milence.

Rose,

Pokud tohle čtete, stalo se něco strašného. Pravděpodobně mě nenávidíte a já vám to nezazlívám. Mohu vás jen požádat, abyste důvěřovala tomu, co jsem udělala se zákonem ohledně snížení věku. Věřte mi, že takhle to bude pro váš druh mnohem lepší než to, co plánovali ostatní. Jsou jistí Morojové, kteří by chtěli za použití nátlaku přinutit ke službě všechny *dhampýry, ať už chtějí, nebo ne. Zákon o věku tohle hnutí přinejmenším zpomalí.*

Každopádně vám píšu proto, abych vám odhalila tajemství, které byste měla prozradit jen tak málo osobám, kolika můžete. Vasilisa musí zaujmout své místo v radě a to se dá provést. Ona není poslední žijící členkou rodu Dragomirů. Žije ještě jeden, nemanželské dítě Erika Dragomira. Nic dalšího nevím, ale pokud jeho dceru nebo syna najdete, dáte Vasilise moc, kterou si zaslouží. Na vašich prohřešcích a nebezpečném temperamentu teď nezáleží. Cítím, že jste jediná, kdo se dokáže ujmout tohoto úkolu. Nemarněte čas a splňte ho.

Taťána Ivaškovová

Slova se nezměnila ani poté, co jsem si je přečetla už posté. Nezměnila se ani otázka, kterou ve mně ten dopis vyvolal. Je ten dopis pravý? Skutečně ho psala Taťána? Opravdu mi důvěřovala natolik, že se mi svěřila s tak nebezpečnou informací, přestože se ke mně chovala nepřátelsky? Za Moroje rozhoduje dvanáct královských rodin, ale ve skutečnosti je jich jen jedenáct. Lissa je poslední ze svého rodu a bez dalšího člena rodiny Dragomirů nemá podle morojského zákona právo zasedat v královské radě a volit. Už tak se schválilo dost špatných zákonů, a pokud je ten dopis pravý, další budou následovat. Lissa by mohla proti těm zákonům bojovat a určitým lidem by se to nelíbilo – těm, kteří už projevili ochotu zabíjet.

Další Dragomir.

Další Dragomir by znamenal, že by Lissa mohla volit. Ještě jedna volba královské rady a tolik by se toho mohlo změnit. Mohlo by to změnit celý svět Morojů. Mohlo by to změnit můj svět – řekněme třeba to, jestli budu shledána vinnou, či nikoli. A rozhodně by to mohlo změnit Lissin svět. Celou dobu žila v přesvědčení, že je sama. Teď ale… Nervózně jsem uvažovala, jestli by byla ráda, kdyby nalezla svého nevlastního sourozence. Já jsem se vyrovnala s tím, že můj otec je mizera, ale Lissa toho svého vždycky stavěla na piedestal a myslela si o něm jen to nejlepší. Tahle novinka by pro ni mohla být docela šok. Celý život jsem byla vedena k tomu, abych ji chránila před fyzickou hrozbou, a teď jsem si začínala myslet, že ji musím chránit i před dalšími věcmi.

Nejdřív se ale potřebuju dovědět pravdu. Musím zjistit, jestli tenhle dopis skutečně napsala Taťána. Byla jsem si jistá, že to zjistit můžu, jenže to obnášelo něco, co jsem dělala jen velmi nerada.

Ale proč ne? Vždyť teď stejně nemám nic lepšího na práci.

Vstala jsem z postele, otočila se zády k mřížím a zadívala se na bílou zeď, kterou jsem použila jako bod na soustředění. Dodala jsem si odvahy a připomněla si, že jsem dost silná na to, abych udržela situaci pod kontrolou. Uvolnila jsem mentální bariéry, kterými jsem si neustále nevědomky chránila mysl.

Pocítila jsem, jak se ze mě uvolňuje ohromný tlak, jako když uniká vzduch z balónu.

A najednou mě obklopili duchové.

DVĚ

Jako vždy to bylo matoucí. Obličeje a lebky, průsvitné a světélkující, všechno to povlávalo kolem mě. Všechny je to táhlo ke mně. Shromažďovali se tam, jako by mi naléhavě potřebovali něco sdělit. A nejspíš to skutečně dělali. Duchové, kteří se zdržují v tomto světě, jsou duše nenalézající klid. Mají své důvody, které jim brání vydat se dál. Když mě Lissa přivedla zpátky ze světa mrtvých, získala jsem s duchy spojení. Vyžadovalo hodně práce a sebeovládání, abych se naučila odblokovat přízraky, které mě pronásledovaly. Magické ochranné stěny, které chránily morojský královský dvůr, ode mě držely většinu duchů dál, ale tentokrát jsem je sem pozvala. Dovolila jsem jim přijít, lákala jsem je k sobě… Bylo to nebezpečné.

Něco mi ale napovídalo, že pokud tu nějaký duch nenalézající klid je, bude to nejspíš královna zavražděná ve vlastní posteli. V té skrumáži jsem neviděla žádnou povědomou tvář, ale nevzdávala jsem se naděje.

„Taťáno," zamumlala jsem a pokusila se vybavit si královnin obličej. „Taťáno, přijď ke mně."

Jednou jsem dokázala přivolat určitého ducha snadno – svého kamaráda Masona, kterého zabili Strigojové. I když jsme si s Taťánou nebyly tak blízké jako já s Masonem, rozhodně jsme spolu nějaké spojení měly. Chvíli se nic nedělo. Přede mnou v cele dál kroužily obličeje duchů a já už si začínala zoufat. A pak se tam zničehonic objevila.

Stála přede mnou v tom, v čem byla zavražděna – v dlouhé noční košili a županu pokrytém krví. Působila vybledle, jako bych ji viděla v nějaké pokažené televizi. Koruna na hlavě a královský postoj jí přesto dodávaly na důstojnosti, jakou jsem si u ní pamatovala. Jakmile se zhmotnila, nic neřekla ani neudělala. Jen na

mě zírala a její tmavé oči se mi propalovaly do duše. Hruď se mi sevřela nejrůznějšími emocemi. Vzplál ve mně vztek a nelibost, jako pokaždé, když jsem ji viděla. Pak to ale přehlušila nečekaná vlna soucitu. Nikdo by neměl umřít tak jako ona.

Zaváhala jsem, protože jsem se bála, že mě strážci uslyší. Ale nabyla jsem dojmu, že je jedno, jak hlasitě budu mluvit, a že stejně nikdo neuvidí to, co vidím já. Zvedla jsem v ruce dopis.

„Psala jsi to?“ vydechla jsem. „Je to pravý?“

Dál na mě zírala. Masonův duch se choval podobně. Vyvolat mrtvé je jedna věc, ale komunikovat s nimi je něco úplně jiného.

„Musím to vědět. Pokud existují další Dragomirové, najdu je.“ Nemělo smysl připomínat, že nejsem zrovna v pozici, kdy bych mohla něco dokázat nebo někoho najít. „Ale ty mi musíš říct, jestli jsi psala tenhle dopis. Je pravý?“

Odpovědí mi byl jen její šílený pohled. Moje frustrace vzrůstala a ze všech těch duchů mě začínala bolet hlava. Taťána je zjevně po smrti stejně protivná jako zaživa.

Už jsem se chystala zase spustit svoje ochranné bariéry a duchy vyhnat, když vtom se Taťána nepatrně pohnula. Bylo to jen neznatelné přikývnutí, sotva zaznamenatelné. Pak sjela pohledem na dopis v mé ruce a vzápětí zmizela.

Znovu jsem postavila svoje bariéry a musela jsem vynaložit veškeré své úsilí, abych se uzavřela světu mrtvých. Bolest hlavy nezmizela, ale duchové ano. Opět jsem usedla na postel a zadívala se na dopis, aniž bych ho skutečně viděla. Dostala jsem odpověď. Ten dopis je pravý. Napsala ho Taťána. Pochybovala jsem, že by jakožto duch měla důvod lhát.

Natáhla jsem se, položila si hlavu na polštář a čekala, až ta hrozná tepající bolest hlavy pomine. Zavřela jsem oči a použila psychické pouto, abych se podívala, co dělá Lissa. Od mého zatčení se neustále s někým dohadovala a prosila, aby mě dostala z vězení, takže jsem čekala, že ji zastihnu v podobné situaci. Namísto toho ale… nakupovala oblečení.

Cítila jsem se téměř uražena tím, jak na mě moje nejlepší kamarádka kašle, ale pak jsem si uvědomila, že shání šaty na pohřeb. Byla v jednom z obchodů na královském dvoře, kde nakupují královské rodiny. K mému údivu tam s ní byl Adrian. Když

jsem viděla jeho známou pohlednou tvář, trochu to ulevilo mému strachu. Rychle jsem prozkoumala Lissinu mysl a okamžitě jsem zjistila, proč je tam s ní. Přemluvila ho, protože nechtěla, aby byl sám.

Bylo mi jasné proč. Adrian byl úplně opilý. Divila jsem se, že se vůbec udrží na nohou, což by jistě nedokázal, kdyby se neopíral o zeď. Hnědé vlasy měl rozcuchané, ale ne tak stylově, jak to vždycky dělával. Hluboké zelené oči měl podlité krví. Stejně jako Lissa, i Adrian ovládal éter. Měl schopnosti, které ona zatím ještě nemá. Dokázal třeba lidem vstupovat do snů. Už od svého uvěznění jsem čekala, že za mnou přijde, a až teď mi došlo, proč nepřišel. Alkoholem éter slábne. V určitých ohledech je to dobré. Používání éteru vytváří temnotu, kvůli níž pak spousta uživatelů zešílí. Ale prožít celý život v opilosti taky není moc zdravé.

Když jsem ho viděla Lissinýma očima, prožívala jsem stejný emocionální zmatek, jako když jsem viděla Taťánu. Cítila jsem se kvůli němu mizerně. Samozřejmě si o mě dělal starosti a byl rozrušený. Události posledního týdne jím otřásly stejně jako námi všemi. Taky ztratil svou tetu, kterou měl moc rád, i když se vždycky nechovala hezky.

A přes tohle všechno jsem si připadala, jako by mnou všichni pohrdali. Asi to ode mě nebylo fér, ale nemohla jsem si pomoct. Moc mi na něm záleží a chápu, proč je rozrušený, ale jsou i lepší způsoby, jak se vyrovnat se ztrátou. Jeho chování bylo skoro až zbabělé. Utíkal před problémy k lahvi, což tak nějak šlo proti mojí přirozenosti. A já? Já nedovolím problémům, aby nade mnou zvítězily bez boje.

„Samet," oznámila seschlá morojská prodavačka Lisse s neochvějnou jistotou. Zvedla róbu s dlouhými rukávy. „Samet je v královském průvodu tradiční."

Taťánin pohřeb bude tradiční, s fanfárami a doprovodem, který bude kráčet podél rakve a bude v něm zástupce každé rodiny. Nikomu zjevně nevadí, že Lissa tam bude zastupovat svou rodinu. Ale při hlasování? To je něco jiného.

Lissa se zadívala na šaty. Vypadaly spíš jako kostým na Halloween než jako šaty na pohřeb. „Venku je dvaatřicet stupňů," prohlásila Lissa. „A vlhko."

„Tradice vyžaduje oběti," prohlásila ta žena melodramaticky. „A stejně tak tragédie."

Adrian otevřel pusu, bezpochyby se chystal vyslovit nějakou nevhodnou a posměšnou poznámku. Lissa zavrtěla hlavou, aby ho umlčela. „Nemáte nějaké… co já vím… bez rukávů?"

Prodavačka vykulila oči. „Na královský pohřeb ještě nikdo nešel v šatech na ramínka. To by nebylo vhodné."

„A co šortky?" dotázal se Adrian. „Bude to v pohodě, když si k nim vezmu kravatu? Protože takhle tam chci jít já."

Žena se zatvářila zděšeně. Lissa zpražila Adriana nevěřícným pohledem. Ani ne kvůli té jeho poznámce, která jí nakonec připadala zábavná, jako spíš proto, že už byla znechucená tou jeho věčnou opilostí.

„Nikdo se ke mně nechová jako k právoplatné královské," řekla Lissa a obrátila se zase k šatům. „Nemá smysl se teď začít chovat jako jedna z nich. Ukažte mi šaty na ramínka a s krátkými rukávy."

Prodavačka protáhla obličej, ale požadavek splnila. Neměla problém radit královským ohledně módy, ale nikdy by se neodvážila mluvit jim do toho, co mají dělat nebo nosit. To bylo součástí uspořádání našeho světa. Prošla obchodem dozadu a vydala se hledat požadované šaty. Vtom do obchodu vešel Lissin přítel se svou tetou.

Adrian by se měl chovat jako Christian Ozera, pomyslela jsem si. Samotnou mě překvapilo, že dokážu takhle uvažovat. Časy se bezpochyby změnily, když teď považuju Christiana za vzor. Ale není to tak docela pravda. Jak jsem ho tak poslední týden sledovala s Lissou, bylo jasné, že Christian je pevně odhodlán pomoct jí se vším, co se týkalo Taťániny smrti a mého uvěznění. A teď se tvářil tak, že bylo znát, že má něco důležitého na srdci.

Jeho teta, Taša Ozerová, byla dalším příkladem síly a schopnosti jednat pod tlakem. Vychovávala ho poté, co se jeho rodiče proměnili ve Strigoje a napadli ji. Po jejich útoku měla Taša polovinu obličeje zjizvenou. Morojové vždy spoléhají na to, že je jejich strážci ochrání, ale Taša se po tom útoku rozhodla vzít záležitosti do vlastních rukou. Naučila se zápasit, trénovala všechny druhy

boje se zbraní i bez. Byla vážně machr a navíc neustále ponoukala ostatní Moroje, aby se taky naučili bojovat.

Lissa pustila z ruky šaty, které si zrovna prohlížela, a nedočkavě se otočila k Christianovi. Až na mě nebyl na světě nikdo, komu by věřila víc. V tomhle chaosu pro ni byl jako skála.

Rozhlížel se po obchodě, ale nevypadal, že by se zajímal o oblečení. „Nakupujete?“ zeptal se a pohledem těkal z Lissy na Adriana. „Strojíte se tu jako panenky?“

„Hele, tobě by taky prospělo, kdybys změnil garderobu,“ prohlásil Adrian. „Navíc bych se vsadil, že by ti slušela i oprátka.“

Lissa to klučičí pošťuchování nebrala na vědomí a zadívala se na Ozerovy. „Tak co jste zjistili?“

„Rozhodli se nic nedělat,“ objasnil Christian a znechuceně ohrnul rty. „Aspoň žádný tresty nebo něco takovýho.“

Taša přikývla. „Snažíme se jim vnuknout myšlenku, že si jen myslel, že je Rose v nebezpečí, a vložil se do toho, než zjistil, co se opravdu děje.“

Srdce se mi zastavilo. Dimitrij. Bavili se o Dimitrijovi.

V ten okamžik už jsem nebyla s Lissou. Už jsem nebyla ve své cele. Vrátila jsem se v myšlenkách ke dni svého zatčení. V kavárně jsem se pohádala s Dimitrijem a vynadala jsem mu za to, že se se mnou neustále odmítá bavit, když jsme spolu dřív chodili. Tehdy jsem se smířila s tím, že už je po všem, a nechtěla jsem mu dovolit, aby mi dál drásal srdce. V tom momentě pro mě ale přišli strážci, a přestože Dimitrij prohlašoval, že poté, co byl Strigojem, už není schopen lásky, okamžitě mě začal bránit. Bylo jich na nás mnohem víc, ale Dimitrijovi to bylo jedno. Jeho výraz mi prozradil vše, co jsem potřebovala vědět: jakmile uviděl, že čelím hrozbě, musel mě bránit.

A opravdu mě bránil. Bojoval jako bůh, jako za starých časů na Akademii svatého Vladimíra, když mě učil bojovat se Strigoji. V té kavárně zneškodnil víc strážců, než by si jeden myslel, že je vůbec možné. Byla jsem přesvědčená, že by bojoval až do posledního dechu, ale potyčku ukončilo moje zatčení. Tehdy jsem ještě nevěděla, co se děje, ani proč mě tolik strážců přišlo zatknout. Ale uvědomovala jsem si, že Dimitrij si tou potyčkou poškozuje svoje i tak dost vratké postavení u dvora. Bylo něco neslýchaného, aby

se někdo přeměnil ze Strigoje zase zpátky, takže mu spousta lidí nevěřila. Prosila jsem Dimitrije, aby přestal, protože mnohem víc než toho, co se stane mně, jsem se bála toho, co se může stát jemu. Nevěděla jsem, co mě čeká.

Přišel na můj výslech – s ostrahou –, ale ani Lissa, ani já jsme ho od té doby neviděly. Lissa tvrdě pracovala na tom, aby ho očistila, protože se bála, že ho znovu zavřou. A já? Já jsem se snažila moc nepřemýšlet nad tím, proč to udělal. Větší starostí je teď moje uvěznění a případná poprava. Jenže… stejně jsem o tom pořád uvažovala. Proč to udělal? Proč pro mě riskoval život? Byla to instinktivní reakce na ohrožení? Udělal to jako laskavost pro Lissu, které přísahal, že jí bude navždy pomáhat za to, že ho zachránila? Anebo to udělal skutečně proto, že ke mně pořád něco cítí?

Odpověď jsem stále neznala, ale když jsem ho viděla bojovat stejně odhodlaně jako dřív, znovu to ve mně vyvolalo city, které jsem se tak zoufale snažila potlačit. Dál jsem se ujišťovala, že to chce čas, aby se člověk dostal ze vztahu. Přece je přirozené, že k němu pořád něco cítím. Bohužel to asi trvá déle, když vidíte, že dotyčný se kvůli vám vrhá do nebezpečí.

To, co říkal Christian a Taša, mi aspoň dodalo naději ohledně Dimitrijova osudu. Koneckonců nejsem jediná, kdo se pohybuje na tenké hraně mezi životem a smrtí. Ti, kdo jsou přesvědčeni, že Dimitrij je pořád Strigoj, by ho nejraději viděli s probodnutým srdcem.

„Zase ho drží pod zámkem," oznámil Christian. „Ale už ne ve vězení. Je ve svým pokoji a hlídá ho pár strážců. Nechtějí, aby se pohyboval po královském dvoře, dokud se všechno neuklidní."

„Lepší, než kdyby byl ve vězení," uznala Lissa.

„Stejně je to absurdní," vyštěkla Taša spíš pro sebe než pro ostatní. Ona a Dimitrij si byli dlouhá léta blízcí a ona dokonce jeden čas chtěla, aby se jejich vztah posunul na trochu jinou úroveň. Nakonec se ale spokojila s přátelstvím a teď se nad tou nespravedlností rozčilovala stejně jako my ostatní. „Měli ho pustit hned, jak se z něj stal zase dhampýr. Jakmile bude po volbě nového panovníka, hned zajistím, aby byl zase volný."

„To je právě zvláštní…" Christian zamyšleně přimhouřil své světle modré oči. „Doslechli jsme se, že Taťána řekla, než… než…"

Christian zaváhal a nervózně pohlédl na Adriana. Ta odmlka byla netypická, protože Christian vždycky říkal, co mu přišlo na mysl.

„Než byla zavražděna," dopověděl bezvýrazně Adrian, aniž by na někoho z nich pohlédl. „Pokračuj."

Christian polkl. „Ehm, jo. Myslím, že to neudělala veřejně, ale prohlásila, že věří, že Dimitrij je zase dhampýr. Měla v plánu ho očistit, jakmile se ostatní věci trochu uklidní." Těmi ostatními věcmi mínil zákon o snížení věku, o němž se Taťána zmiňovala i ve svém dopisu. Podle toho zákona musejí dhampýři maturovat už v šestnácti letech a hned poté začít chránit Moroje. Rozčilovalo mě to, ale stejně jako tolik dalších věcí i tohle teď muselo počkat.

Adrian vydal podivný zvuk, jako by si chtěl odkašlat. „To neřekla."

Christian pokrčil rameny. „Spousta jejích rádců tvrdí, že ano. Aspoň se to povídá."

„Taky se mi tomu nechce věřit," pověděla Taša Adrianovi. Taťáninu politiku nikdy neschvalovala a často proti ní hlasitě vystupovala. Ale Adrian nebyl na pochybách z politických důvodů. Vycházel prostě z toho, že svou tetu znal. Nikdy ani nenaznačila, že by chtěla pomoct Dimitrijovi, aby zase získal zpět svoje staré postavení.

Adrian už to dál nekomentoval, ale věděla jsem, že v něm vře žárlivost. Řekla jsem mu, že Dimitrij je pro mě minulostí a že jsem připravená pokročit v životě dál. Jenže Adrian stejně jako já přemýšlel, co Dimitrije motivovalo k tomu, aby mě tak galantně bránil.

Lissa začala spekulovat, jak by mohli Dimitrije osvobodit z jeho domácího vězení, když vtom k ní přistoupila prodavačka s náručí plnou šatů, které evidentně neschvalovala. Lissa si skousla ret a zmlkla. Usnesla se, že Dimitrijovu situaci vyřeší později. Teď se znaveně pustila do zkoušení šatů jako příkladná královská dívka.

Když Adrian uviděl šaty, pookřál. „Žádný oprátky?"

Vrátila jsem se zase do své cely a uvažovala nad všemi problémy, co se nakupily. Dělala jsem si starosti o oba – o Adriana i o Dimitrije. Dělala jsem si starosti o sebe. A taky jsem uvažovala o takzvaném ztraceném Dragomirovi. Už jsem začínala věřit, že

je ta historka pravdivá, ale teď jsem po tom stejně pátrat nemohla, což mě rozčilovalo. Když jde o pomoc Lisse, nejraději bych se vrhla do akce okamžitě. Taťána mi v tom dopise napsala, abych si dávala pozor, s kým se budu o téhle záležitosti bavit. Měla bych tedy tenhle úkol svěřit někomu jinému? Chtěla jsem se toho ujmout, ale mříže a stěny kolem mě mi dávaly jasně najevo, že teď se nějakou dobu nejsem schopná chopit ničeho, dokonce ani vlastního života.

Dva týdny.

Potřebovala jsem se nějak rozptýlit, a tak jsem to vzdala a začetla se do knihy od Abeho, která pojednávala o nespravedlivém uvěznění. Byla dobrá, ale poučila mě, že kdybych předstírala smrt, asi by to jako možnost útěku nevyšlo. Ta knížka ve mně taky nečekaně vyvolala staré vzpomínky. Páteří mi projel mráz, když jsem si vzpomněla, jak mi Morojka jménem Rhonda vykládala tarotové karty. Byla to Ambroseova teta. Na jedné kartě, kterou mi vytáhla, byla žena přivázaná k mečům. *Nespravedlivé uvěznění. Obvinění. Pomluvy.* Zatraceně. Už opravdu začínám ty karty nenávidět. Vždycky jsem tvrdila, že je to jen podvod, a teď mě rozčilovalo, že všechno, co karty předpověděly, se plní. Konec výkladu ukazoval nějakou cestu. Ale kam? Do opravdového vězení? K popravě?

Otázky bez odpovědí. Vítejte v mém světě. Když už jsem neměla jinou možnost, usnesla jsem se, že si aspoň trochu odpočinu. Natáhla jsem se a pokusila se chvíli nemyslet na všechny ty problémy. Nebylo to jednoduché. Kdykoli jsem zavřela oči, viděla jsem soudkyni bouchající kladívkem a odsuzující mě k smrti. V učebnicích dějepisu jsem neviděla svoje jméno jakožto jméno hrdinky, ale zrádkyně.

Ležela jsem tam, zalykala se strachem a myslela na Dimitrije. Do detailu jsem viděla jeho pevný pohled a téměř jsem slyšela jeho hlas. *Teď si nedělej hlavu s tím, co nemůžeš změnit. Odpočívej, dokud můžeš, abys byla připravená na zítřejší bitvu.* Jeho imaginární rada mě uklidnila. Nakonec jsem usnula těžkým a hlubokým spánkem. Tenhle týden jsem se každou noc jen převalovala a házela sebou, takže jsem uvítala skutečný odpočinek.

Pak jsem se ale probudila.

Posadila jsem se na posteli s bušícím srdcem. Rozhlížela jsem se kolem a pátrala, kde je nebezpečí – kde je ta hrozba, která mě probudila. Nebylo tam nic. Ticho. Neznatelné zavrzání židle v chodbě mi napovědělo, že moje stráže jsou stále na svých místech.

Pouto, uvědomila jsem si. Pouto mě probudilo. Pocítila jsem ostrý a intenzivní záblesk… čeho? Úzkosti. Záplavu adrenalinu. Zmocnila se mě panika a já se ponořila do Lissy hlouběji, abych zjistila, co v ní vyvolalo takové emoce.

Nezjistila jsem nic.

Pouto bylo pryč.

TŘI

VLASTNĚ NE TAK DOCELA PRYČ.

Oněmělo. Bylo to podobné, jako když Lissa proměnila Dimitrije zase zpátky na dhampýra. Magie byla tak silná, že naše pouto „vypálila“. Teď ale k žádnému vzedmutí magie nedošlo. Skoro jako by Lissa pouto takhle otupila schválně. Jako vždy jsem ovšem aspoň věděla, co se s ní děje: je naživu a je jí dobře. Tak co mi brání, abych se dozvěděla víc? Nespala, protože jsem cítila její plné vědomí. Použila éter, aby se přede mnou schovala…, a dokázala to.

Tak co se děje? Faktem je, že naše pouto vždycky fungovalo jen jednosměrně. Já ji dokázala vnímat, ale ona mě ne. A stejně tak jí můžu lézt do hlavy. Často se raději držím zpátky (kromě doby, kdy jsem zrovna ve vězení), abych jí dopřála soukromí. Lissa to ale neumí a občas ji to pěkně vytáčí. Někdy umí využít své schopnosti k tomu, aby se ode mě odstínila, ale to se stává jen zřídka. Navíc je to pro ni těžké a vyžaduje to od ní značné úsilí. Dnes to ale dokázala a já cítila, jak je z toho napjatá. Zabránit mi proniknout jí do mysli nebylo nic snadného, jenže ona to přesto dokázala. Samozřejmě jsem se nezajímala o to, jak to udělala. Chtěla jsem vědět proč.

Tohle byl nejspíš můj nejhorší den ve vězení. Bát se o sebe byla jedna věc. Ale bát se o ni? To bylo utrpení. Kdybych si mohla vybrat, jestli umřu já, nebo ona, bez rozmýšlení se nechám popravit. Musela jsem se dozvědět, co se děje. Dozvěděla se něco? Rozhodla se snad rada vynechat soud a poslat mě rovnou na popravu? Snaží se mě Lissa ochránit před tou zprávou? Čím víc používala éter, tím víc ohrožovala svůj život. Tahle mentální stěna vyžadovala hodně magie. Ale proč? Proč podstupovala tohle riziko?

V ten moment mě ohromilo zjištění, jak moc na naše pouto spoléhám, abych na ni dohlížela. Pravdou je, že se mi taky nelíbí, když mám v hlavě myšlenky někoho jiného. Přestože už jsem se to naučila ovládat, občas se stalo, že se mi její mysl doslova vylila do hlavy, a to bych radši nikdy nezažila. Na ničem z toho ale teď nezáleželo, teď šlo pouze o její bezpečí. Když jsem byla takhle zablokovaná, připadala jsem si, jako bych přišla o končetinu.

Celý den jsem se jí pokoušela dostat do hlavy. Ani jednou se mi to nepodařilo. Bylo to rozčilující. Žádná návštěva už za mnou nepřišla a kniha i časopisy už mi taky tak lákavé nepřipadaly. Znovu jsem se cítila jako zvíře chycené v kleci. Hezkou chvíli jsem strávila řvaním na strážné – bezvýsledně. Zítra bude mít Taťána pohřeb a hodiny, které měří čas do mého soudu, tikají hlasitě.

Nastal večer a ta bariéra v poutu konečně povolila – protože Lissa šla spát. Spojení mezi námi bylo pevné, jenže když spala, její mysl pro mě byla uzavřená. Žádnou odpověď jsem nenašla. Tak jsem si šla taky lehnout a uvažovala jsem, jestli mě ráno zase odstřihne.

Neodstřihla. Lissa i já jsme byly znovu propojené a já zase dokázala vidět svět jejíma očima. Vstala brzo a připravovala se na pohřeb. Neviděla a necítila jsem nic, co by mi naznačilo, proč mě včera tak blokovala. Teď mě pustila do své mysli jako obvykle. Napadlo mě, jestli jsem si včera to zablokování jen nepředstavovala.

Ne… bylo to tam. Neznatelné. V její mysli jsem vycítila myšlenky na to, že se přede mnou schovává pořád. Byly kluzké. Kdykoli jsem chtěla jednu z nich uchopit, vyklouzla mi z ruky. Udivovalo mě, že pořád ještě dokáže vyvinout takovou magickou sílu. Také to jasně vypovídalo o tom, že mě včera blokovala zcela záměrně. Co se děje? Proč by přede mnou proboha měla chtít něco skrývat? Co bych asi tak s něčím mohla nadělat, když hniju v téhle díře? Znovu se mě zmocnil nepříjemný pocit. O jaké strašné věci nevím?

Sledovala jsem Lissu, jak se chystá na pohřeb, a nic neobvyklého jsem neviděla. Šaty, které si nakonec vybrala, měly krátké

rukávy a sahaly jí ke kolenům. Samozřejmě byly černé. Rozhodně to nebyly šaty na diskotéku, ale i tak si byla jistá, že někdo jistě pozdvihne obočí. Za jiných okolností by mě to potěšilo. Světle blond vlasy si nechala rozpuštěné, což hezky kontrastovalo s černým oblečením, když se prohlížela v zrcadle.

Christian se s Lissou sešel venku. Musela jsem uznat, že taky vypadá dobře. Zcela netypicky měl na sobě košili s kravatou. Jeho výraz byl podivnou směsicí nervozity, tajnůstkářství a typické namíchnutosti. Jakmile ale spatřil Lissu, ihned se změnil a celý se rozzářil. Usmál se na ni a krátce ji objal. V tom objetí se jí trochu ulevilo a její úzkost se zmírnila. Dřív spolu chodili, potom se rozešli a teprve nedávno se dali zase dohromady. Ten čas, kdy byli od sebe, byl pro oba utrpením.

„Bude to v pohodě," zamumlal a znovu se zatvářil ustaraně. „Tohle vyjde. To zvládneme."

Nic neřekla, jen ho sevřela pevněji a potom odstoupila. Ani jeden z nich nepromluvil. Šli na pohřební průvod. Připadalo mi to podezřelé. Držela ho za ruku a to jí dodávalo sílu.

Pohřby morojských panovníků probíhaly stejně už po staletí a nezáleželo na tom, jestli se královský dvůr nachází v Rumunsku nebo v Pensylvánii. Tohle byly prostě morojské zvyky. Smíchali dohromady tradici s modernou, magii s technologií.

Královninu rakev ponesou z paláce pohřební zřízenci, což bude veliká sláva. Průvod dojde do impozantní katedrály. Na mši dovnitř půjde jen skupinka vybraných jedinců. Po bohoslužbě bude Taťána pohřbena na hřbitově u kostela, kde spočine vedle dalších monarchů a důležitých královských.

Bylo snadné poznat, kudy se průvod v čele s rakví bude ubírat. Obě strany cesty lemovaly červené a černé hedvábné praporky. Cesta byla posypána okvětními plátky růží. Kolem postávali lidé, kteří doufali, že naposledy alespoň zahlédnou svou královnu. Sjelo se sem mnoho Morojů ze vzdálených míst, aby se zúčastnili pohřbu, a někteří se dokonce zdrží na volbu dalšího panovníka, která proběhne za pár týdnů.

Královský průvod – jemuž většinou prodavačka doporučila černý samet – už mířil k paláci. Lissa popošla stranou, aby se rozloučila s Christianem, jelikož ten při tak významné události

docela jistě nebude reprezentovat svou rodinu. Objala ho a letmo ho políbila. Jak postávali stranou, jeho modré oči se rozzářily poznáním. To bylo to tajemství, které přede mnou skrývali.

Lissa se pak začala prodírat davy a snažila se dostat na místo, odkud bude smuteční průvod vyrážet. Budova nevypadala jako klasický palác nebo hrad ze staré Evropy. Impozantní kamenná fasáda a dlouhá okna se hodily k ostatním stavbám na královském dvoře, odlišovala ji jen její výška a široké mramorové schodiště. Někdo zatáhl Lissu za rukáv, takže málem vrazila do nějakého postaršího Moroje.

„Vasiliso?“ Byla to Daniella Ivaškovová, Adrianova matka. Daniella nebyla tak špatná jako většina královských a dokonce byla smířená i s tím, že Adrian chodí se mnou – nebo tomu tak aspoň bylo dřív, než mě obvinili z vraždy. S naším vztahem se ovšem smířila především z toho důvodu, že věřila, že se s Adrianem rozejdeme, až získám přidělení někde jinde. Daniella taky přesvědčila jednoho ze svých bratranců, Damona Taruse, aby se stal mým právníkem. Já jsem ale tu nabídku odmítla a radši jsem si vybrala Abeho, přestože jsem si nebyla jistá, jestli jsem se rozhodla správně. U Danielly jsem si to pravděpodobně pokazila, čehož jsem litovala.

Lissa se na ni nervózně usmála. Už se nemohla dočkat, až bude mít tyhle oficiality za sebou. „Dobrý den,“ pozdravila ji.

Daniella byla oděna celá v černém sametu a v tmavých vlasech se jí blýskala čelenka s diamanty. Její hezký obličej prozrazoval obavy a neklid. „Neviděla Adriana? Nikde jsem ho nemohla najít. Prohledali jsme jeho pokoj.“

„Aha.“ Lissa odvrátila pohled.

„Co?“ Daniella s ní málem začala třást. „Co víš?“

Lissa si povzdechla. „Nevím jistě, kde by mohl být. Viděla jsem ho v noci, když se vracel z nějakého večírku.“ Zaváhala, jako by se styděla dopovědět ten zbytek. „Byl… fakt opilý. Víc, než jsem u něj kdy viděla. Šel ven s nějakýma holkama a pak nevím. Mrzí mě to, lady Ivaškovová. Teď je nejspíš… Nejspíš se někde válí v bezvědomí.“

Daniella si žmoulala ruce a já sdílela její zoufalství. „Doufám, že si nikdo nevšimne, že tu není. Možná bychom mohly říct…, že

ho zmohl žal. Teď se toho tady děje tolik. Jistě si nikdo nevšimne. Povíš jim to? Řekneš, jak byl rozrušený?“

Daniellu jsem měla ráda, ale tahle posedlost královských, co si o nich kdo pomyslí, už mě začínala vytáčet. Věděla jsem, že svého syna miluje, jenže teď se starala o to, co kdo řekne o porušení protokolu, a ne o Taťáninu poslední cestu. „Samozřejmě,“ ujistila ji Lissa. „Nechtěla bych, aby si někdo… No, zkrátka by se mi nelíbilo, kdyby se to provalilo.“

„Děkuju ti. Teď už běž.“ Daniella mávla rukou směrem ke dveřím a pořád se tvářila tak úzkostlivě. „Musíš jít na své místo.“ Lissu udivilo, když ji něžně pohladila po ruce. „A nebuď nervózní. Zvládneš to. Hlavu vzhůru.“

Strážci stojící u dveří Lissu okamžitě poznali a pustili ji dál. Ve foyer stála Taťánina rakev. Lissa strnula. Náhle ji přemohlo dojetí a sotva si dokázala vzpomenout, co tady vlastně dělá.

Samotná rakev byla mistrovským kouskem. Byla vyrobena z černého dřeva a nalakovaná do zářivého lesku. Na všech stranách ji zdobily lesklé řezby zpodobňující zahradní scenerie. Všude se třpytilo zlato, i tyče, za něž zřízenci rakev ponesou, byly ze zlata. Byly ozdobeny fialovými růžemi. Zdálo se, že zřízenci budou mít potíže se všemi těmi trny a listy, ale to bude jejich problém.

Uvnitř rakve na dalších fialových růžích spočívala sama Taťána. Bylo to zvláštní. Mrtvoly vídám neustále. Sakra, vždyť je i vyrábím. Ale vidět tělo, které tak klidně leží, dokonale opečováno… Bylo to až děsivé. Lisse to taky připadalo děsivé, ale částečně asi proto, že v životě neviděla tolik mrtvých jako já.

Taťána měla na sobě lesklé hedvábné šaty purpurové barvy, což byla tradiční pohřební barva. Dlouhé rukávy zdobil vypracovaný vzorek z vyšitých perel. Taťánu jsem často vídala oblečenou v rudém – v barvě spojené s rodinou Ivaškovových – a byla jsem ráda, že teď má na sobě podle tradice purpurovou. Červené šaty by příliš připomínaly krev. Její krev jsem viděla u svého výslechu a raději bych si ten obrázek vymazala z paměti. Na krku měla drahokamy a perly a na šedivých vlasech měla posazenou zlatou korunu posázenou diamanty a ametysty. Na jejím make-upu také někdo odvedl skvělou práci, ale ani tak se jim nepodařilo zakrýt bledost její pleti. Morojové jsou bledí od přírody. A po smrti jsou

jako křída – stejně jako Strigojové. Ten pohled Lissu zasáhl natolik, že jí podklesla kolena a musela se raději podívat jinam. Ve vzduchu se vznášela vůně růží, ale v té sladké vůni bylo možno postřehnout i náznak pachu rozkladu.

Koordinátor pohřbu si Lissy všiml a hned ji poslal na její místo. Samozřejmě poté, co zaláteřil nad jejími šaty. Příkrá slova ji vrátila do reality a ona se zařadila mezi pět dalších královských po pravé straně rakve. Snažila se moc nekoukat na královnino tělo. Zanedlouho se objevili pohřební zřízenci, kteří rakev zdvihli. Tyče ozdobené růžemi si dali na ramena a pomalu postupovali k davu plnému očekávání. Rakev nesli dhampýři. Měli na sobě formální obleky, což mě zprvu zmátlo, ale pak mi došlo, že jsou to samí dvorní strážci. Tedy až na jednoho. Ambrose. Vypadal nádherně jako vždy a díval se strnule před sebe, s dokonale nečitelným výrazem.

Uvažovala jsem, jestli Ambrose Taťánu oplakává. Byla jsem tak ponořená do vlastních problémů, že jsem zapomínala, že tady někdo zemřel. Někdo, koho mnozí milovali. Když jsem na Taťánu zuřila kvůli tomu zákonu o snížení věku, Ambrose ji hájil. Když jsem ho pozorovala Lissinýma očima, zatoužila jsem být tam taky a promluvit si s ním osobně. Přece musí vědět něco víc o tom dopise, který mi tajně předal v soudní síni. Jistě nebyl jen poslíčkem.

Průvod se vydal kupředu, což ukončilo moje úvahy o Ambroseovi. Před rakví kráčeli hodnostáři. Na královské v úchvatném oblečení byl ohromující pohled. Uniformovaní strážci nesli prapory. Vzadu kráčeli muzikanti s flétnami a vyhrávali teskné melodie. Lissa působila na veřejnosti velice důstojně. Pomalu kráčela, s elegancí a grácií, tvářila se vyrovnaně a sebevědomě. Samozřejmě jsem ji nemohla vidět jako obvykle, ale bylo snadné si představit, co asi vidí přihlížející. Byla krásná a důstojná představitelka královského rodu, která si zaslouží zdědit odkaz Dragomirů, a naštěstí si to uvědomuje stále víc lidí. Kdyby někdo změnil zákon o hlasování, ušetřilo by nám to spoustu problémů a teď bych nemusela spoléhat na to, že najdu jejího ztraceného sourozence.

Než pohřební průvod dorazí na místo, chvíli to potrvá. I když už se slunce začínalo sklánět za obzor, vzduch byl pořád horký.

Lissa se začínala potit, ale to nebylo nic ve srovnání s tím, jak se potili zřízenci, kteří nesli rakev. Pokud bylo horko přihlížejícím, nedávali to na sobě znát. Natahovali krky, aby zahlédli co nejvíc z průvodu, který kolem nich procházel. Lissa těm zvědavcům nevěnovala moc pozornosti, ale oni nebyli zvědaví pouze na rakev. Na Lissu koukali také. Po světě Morojů se rychle rozkřiklo, co udělala s Dimitrijem. Přestože někteří byli k jejím uzdravovacím schopnostem skeptičtí, jiní jí věřili. V davu jsem zahlédla výrazy obdivu a úžasu a na okamžik mě napadlo: na koho se vlastně přišli podívat? Na Lissu, nebo na Taťánu?

Konečně se před průvodem objevil kostel, což byla pro Lissu dobrá zpráva. Slunce Moroje nezabíjí jako Strigoje, ale horko a sluneční svit jsou všem vampýrům nepříjemné. Procesí došlo téměř až k cíli a Lissa, jakožto jedna z pozvaných na mši, se už brzy dočká chladnějšího vzduchu.

Jak jsem si tak prohlížela okolí, nemohla jsem si pomoct a uvažovala jsem, jakou ironií je můj život. Na rozlehlých pozemcích kostela stály dvě obrovské sochy zpodobňující dávné legendární morojské panovníky. Byl to král a královna, kteří Morojům pomohli, aby jejich říše vzkvétala. Přestože sochy stály poměrně daleko od kostela, jako by zastiňovaly všechno ostatní. U sochy královny se rozkládala zahrada, kterou jsem velice dobře znala. Poté, co jsem utekla do Las Vegas, musela jsem na té zahradě za trest pracovat. Pravým důvodem téhle mojí cesty – což nikdo nevěděl – bylo osvobodit z vězení Viktora Daškova. Viktor byl dlouho naším nepřítelem, jenže spolu se svým bratrem Robertem, který ovládal éter, byli jediní, kdo věděli, jak pomoct Dimitrijovi. Kdyby nějaký strážce zjistil, že jsem Viktora osvobodila já – a následně ho nechala uprchnout –, můj trest by byl mnohem horší než přehazovat hlínu na zahradě a třídit papíry. Aspoň jsem na té zahradě odvedla dobrou práci, pomyslela jsem si hořce. Jestli mě popraví, aspoň tady u dvora po sobě něco zanechám.

Lissa si dlouho prohlížela jednu sochu, než zase upřela zrak na kostel. Teď už se potila opravdu hodně a já jsem si uvědomila, že to není jen tím horkem. Byla nervózní. Ale proč? Vždyť je to jenom obřad. Jediné, co musí udělat, je jít dál. Jenže… bylo to tu

zas. Trápilo ji něco jiného. Pořád se přede mnou snažila utajit svoje myšlenky, ale jak se tak obávala, pár jich prosáklo na povrch.

Moc blízko, moc blízko. Jdeme moc rychle.

Rychle? Podle mě tedy ne. Takhle pomalu a pravidelně bych jaktěživa kráčet nedokázala. Nejvíc líto mi bylo zřízenců. Kdybych byla jedním z nich, vykašlala bych se na etiketu a dala se do běhu. Jenže to by se tělo v rakvi samozřejmě potlouklo. A když byl koordinátor pohřbu tak rozčilený z Lissiných šatů, těžko říct, jak by reagoval, kdyby Taťána z rakve vypadla.

Kostel už byl blízko, a tak byly dobře patrné všechny detaily. Kupole se v zapadajícím slunci leskly v odstínech jantarové a oranžové. Lissa byla stále ještě několik metrů od vchodu, ale kněze čekajícího u vchodu viděla jasně. Jeho oděv byl vskutku omračující. Měl na sobě vrstvy těžkého zlatého brokátu až na zem. Na hlavě měl zlatou čapku s křížem. Pomyslela jsem si, že od něj není hezké, že chce svým honosným oděvem zastínit královnu, ale možná se tak kněží při výjimečných příležitostech oblékají běžně. Třeba to přiláká Boží pozornost. V uvítacím gestu pozvedl paže a odhalil další vrstvy zlaté látky. Přihlížející si nemohli pomoct a zůstali na něj v úžasu civět. Já taky.

Takže si dovedete představit náš údiv, když sochy vybouchly.

ČTYŘI

A KDYŽ ŘÍKÁM, ŽE VYBOUCHLY, MYSLÍM TÍM, ŽE OPRAVDU VYLETĚLY DO vzduchu.

Všechno zahalil dým a plameny a k zemi se jako okvětní plátky růží snášely zbytky kamení ze soch ubohých monarchů. Na okamžik mě to ohromilo. Bylo to jako sledovat akční film, ta exploze zaduněla a otřásla zemí. Vytrénovaní strážci se okamžitě vzpamatovali. Nad leknutím převládl střeh a racionální uvažování. Ihned jsem si všimla, že jeden velký úlomek odletěl až za zahradu. Na pohřební průvod se snášely kousky kamení a prach. Lissu ani nikoho jiného ale žádný větší kus nezasáhl. Předpokládala jsem, že sochy jistě nevybuchly samy od sebe. Ať už to udělal kdokoli, odvedl vynikající práci.

Jak to dotyčný provedl, těžko říct, ale ty ohnivé sloupy byly dost děsivé. Vypukl chaos a každý se snažil dostat co nejdál. Jenže každý vyběhl jiným směrem, takže do sebe všichni vráželi. Dokonce i zřízenci nesoucí rakev odložili svůj náklad a dali se na úprk. Ambrose byl poslední, kdo rakev opustil. S pusou dokořán a vykulenýma očima zíral na Taťánu, ale jakmile pohlédl na doutnající sochy, taky se dal na útěk. Několik strážců se pokusilo zavést pořádek a směrovalo všechny zpátky, ale moc se jim to nedařilo. Všichni byli příliš vyděšení a zpanikaření, než aby je poslechli. Každý se staral jen o sebe.

Tedy všichni kromě Lissy.

K mému úžasu ona překvapená nebyla.

Ona ten výbuch čekala.

Nerozběhla se pryč, přestože do ní lidi strkali. Když sochy explodovaly, zůstala stát jako přikovaná a sledovala tu spoušť. Vlastně se tvářila, jako by sledovala, jestli snad někdo v davu ne-

utrpěl zranění. Pokud se ale někdo zranil, způsobil to ten zmatek, který vypukl.

Lissa se spokojeně otočila a vydala se směrem, kudy prchala většina. Kráčela, zatímco všichni ostatní běželi. Ušla jen kousek, když spatřila skupinu zachmuřených strážců spěchajících ke kostelu. Někteří z nich se zastavili, aby pomohli těm lidem na útěku, ale většina jich běžela dál na místo katastrofy, aby zjistili, co se tu vlastně stalo.

Lissa se znovu zastavila a zezadu do ní vrazil nějaký chlápek, ale ona ten náraz sotva pocítila. Schválně pozorovala strážce a počítala je. Pak se dala znovu do pohybu. Její skryté myšlenky se mi teď začínaly odhalovat. Konečně jsem viděla kousky jejího plánu, který přede mnou tak pečlivě tajila. Byla potěšena. A taky nervózní. Ale hlavně se cítila –

Rozruch ve vězení mě násilím strhl zpátky do mé vlastní hlavy. Obvyklé ticho náhle pominulo a namísto toho se všude ozývaly rány a výkřiky. Vyskočila jsem z postele a přitiskla se k mřížím, abych viděla, co se děje. Má snad tahle budova taky vybuchnout? Ze své cely jsem viděla jen kousek chodby, neviděla jsem ji celou, ani vchod. Každopádně jsem ale uviděla strážce, kteří obvykle stojí na vzdáleném konci chodby. Teď proběhli kolem mě.

Netušila jsem, co to pro mě znamená, a v duchu jsem se připravila jak na nepřítele, tak na přítele. Předpokládala jsem, že útoky vyvolala nějaká politická skupina, která se postavila proti morojské vládě. Rozhlédla jsem se po své cele a tiše zanadávala. Přála jsem mít tady cokoli, čím bych se mohla bránit. Ale měla jsem jen knihu od Abeho, což moc dobrá zbraň není. Kdyby byl opravdu takový machr, jak ze sebe dělá, mohl mi do té knihy něco podstrčit. Nebo mi mohl dát nějakou tlustší, třeba *Vojnu a mír.*

Hlasité zvuky utichly a vzápětí jsem uslyšela, jak se ke mně blíží něčí kroky. Zaťala jsem ruce v pěst a odstoupila dozadu, připravená bránit se proti komukoli.

Ukázalo se, že ten „kdokoli“ je Eddie Castile. A Michail Tanner.

Svoje kamarády jsem tu opravdu nečekala. Eddieho jsem znala už z Akademie svatého Vladimíra. Taky byl čerstvým strážcem jako já a prožil se mnou spoustu mých dobrodružství včetně osvobození Viktora Daškova z vězení. Michail byl starší než my,

bylo mu kolem pětadvaceti. Pomáhal nám zachránit Dimitrije, protože doufal, že by mohl zachránit Soňu Karpovou – ženu, kterou miloval a která se pak stala Strigojkou. Dívala jsem se z jednoho na druhého.

„Co se děje?“ chtěla jsem vědět.

„Rád tě vidím,“ prohlásil Eddie. Byl celý zpocený a uřícený. Pár narudlých fleků v jeho obličeji prozrazovalo, že dnes patrně dostal od někoho pěstí. V ruce svíral zbraň, která byla součástí strážcovské výzbroje. Byl to obušek, který sloužil k útoku, aniž by se jím dal někdo zabít. Michail ovšem měl něco mnohem cennějšího: kartu a klíč od mé cely.

Moji kamarádi mě přišli osvobodit z vězení. Neuvěřitelné. Takovéhle šílenosti jsou obvykle *mojí* specialitou.

„Vy dva jste…“ Zamračila jsem se. Pomyšlení na útěk mě nadchlo, ale netušila jsem, jak se pak odtud dostat. Tu potyčku se strážci, kterou jsem před chvílí slyšela, zjevně vyvolali oni. Dostat se sem pro ně jistě taky nebylo nic snadného. „Vy dva jste sejmuli všechny strážce v týhle budově?“

Michail odemkl dveře a já už nemarnila ani vteřinu a vyběhla jsem ven. Po té době, kdy jsem se cítila v sevření a všechno mě dusilo, mi připadalo, jako bych stála na vrcholku hory a cítila kolem sebe vítr a otevřený prostor.

„Rose, v téhle budově nejsou žádní strážci. No, možná jeden. A tihle.“ Eddie ukázal směrem, kde se před chvíli bojovalo. Předpokládala jsem, že tam teď leží v bezvědomí. Moji kamarádi určitě žádného z nich nezabili.

Ostatní běželi ven, podívat se, co tam vybouchlo, uvědomila jsem si. Jednotlivé dílky mi do sebe začaly zapadat. Lissa vůbec nebyla překvapená tím, co se stalo. „Ale ne. Christian použil svou magii, aby zničil starý morojský památky?“

„Samozřejmě, že ne,“ řekl Eddie. Zatvářil se šokovaně, že mě vůbec mohlo napadnout něco tak strašného. „Kdyby to udělal, ostatní ohnivci by to mohli poznat.“

„Tak to je teda něco,“ poznamenala jsem. Měla jsem víc důvěřovat jejich zdravému rozumu.

Nebo možná ne.

„Použili jsme C4,“ objasnil Michail.

„Kde jste proboha…“

Jazyk se mi přilepil na patro, když jsem spatřila, kdo stojí na konci chodby. Dimitrij.

Bylo hrozné, když jsem během svého uvěznění nevěděla, co se s ním děje. To, co jsem se dověděla od Christiana a Taši, mě jen navnadilo. A teď jsem tady měla odpověď. Dimitrij postával u vchodu v celé své výšce přes sto devadesát centimetrů a vypadal jako bůh, který všem nahání strach. Svýma pronikavýma hnědýma očima zkoumal okolí. Byl napjatý a připravený okamžitě se vrhnout do boje. Tvářil se soustředěně a jeho pohled byl plný vášně. Nemohla jsem uvěřit, jak ho někdo může pokládat za Strigoje. Z Dimitrije sršel život a energie. Když jsem ho tam teď viděla, vybavila jsem si, jak se za mě postavil při mém zatčení. Tvářil se úplně stejně. Tenhle výraz jsem u něj viděla už hodněkrát. Lidé se ho obávali a zároveň ho obdivovali. A já ho milovala.

„Ty jsi tady taky?“ Snažila jsem se připomenout si, že moje romantická minulost není to nejdůležitější na světě. „Ty nejsi v domácím vězení?“

„Utekl,“ vysvětlil Eddie významně. Pochopila jsem, co mi tím chtěl naznačit – že on a Michail pomohli Dimitrijovi k útěku. „Tohle by přece lidi očekávali od zlýho chlapa, který je nejspíš pořád Strigojem, ne?“

„Ty bys taky čekala, že ti pomůže utéct,“ dodal Michail, který se té hry urychleně chytil. „Zejména když vezmeme v úvahu, jak za tebe minulý týden bojoval. Jen by spíš všichni čekali, že tě přijde osvobodit sám. Ne s námi.“

Dimitrij nic neříkal. Stále pečlivě zkoumal pohledem okolí, ale i mě. Chtěl se ujistit, že jsem v pořádku a nezraněná. Vypadal, že se mu ulevilo, když viděl, že mi nic není.

„Jdeme,“ zavelel nakonec. „Nemáme moc času.“ To bylo pochopitelné, ale detaily tohohle „geniálního“ plánu mých kamarádů mi stále unikaly.

„Ani náhodou si nebudou myslet, že mě osvobodil úplně sám!“ vykřikla jsem, když mi konečně došlo, co se mi Michail pokouší naznačit. Osvobodili Dimitrije, aby měli pachatele, který dopomohl k útěku zase mně. Ukázala jsem na strážce, který ležel v bezvědomí na zemi. „Viděli vaše obličeje.“

„Ani ne," ozval se další hlas. „Ne po menší amnézii vyvolaný éterem. Až se probudí, budou si pamatovat jen toho chlápka z Ruska. Bez urážky."

„Nic se nestalo," ujistil Dimitrij Adriana. Ten právě vešel do chodby.

Vykulila jsem oči a snažila se nemít otevřenou pusu. Byli tu pohromadě, oba muži mého života. Adrian nevypadal, že by byl schopen vrhnout se na někoho pěstmi, ale působil vážně a byl ve střehu, stejně jako ostatní přítomní bojovníci. Jeho milé oči byly jasné a bystré. Vtom mi to došlo. Vůbec nevypadal opile. Takže tu opilost taky jen hrál? Nebo se začal ovládat? Tak jako tak to na mojí tváři vykouzlilo úsměv.

„Lissa lhala tvojí mámě," oznámila jsem mu. „Prý se někde válíš opilej."

Obdařil mě jedním ze svých cynických úsměvů. „To by teď nejspíš bylo chytřejší a příjemnější. A naštěstí si všichni myslí, že právě to dělám."

„Musíme jít," pobídl nás Dimitrij.

Otočili jsme se k němu a rázem jsme přestali vtipkovat. Z Dimitrije čišelo staré známé odhodlání, které vyvolávalo dojem, že dokáže všechno na světě a vždycky zvítězí – odhodlání, díky němuž ho lidé bez sebemenšího váhání následovali. Michail i Eddie se tvářili tak, že bylo jasné, že i na ně působí stejně. Mně to taky připadalo přirozené. Dokonce i Adrian vypadal, že Dimitrijovi věří. V tu chvíli jsem Adriana obdivovala za to, že zapomněl na svou žárlivost, a taky za to, že takhle riskuje. Obzvlášť když nejednou zdůrazňoval, že se nechce účastnit žádných nebezpečných dobrodružství a používat při nich svoje schopnosti ovládání éteru. Třeba v Las Vegas s námi všude chodil jen jako pozorovatel. Samozřejmě taky neustále pil, ale v tom nejspíš žádný rozdíl nebyl.

Vykročila jsem vpřed, ale Adrian natáhl ruku, aby mě zarazil. „Počkej. Než s námi půjdeš, musíš něco vědět." Dimitrij začal protestovat a oči se mu leskly netrpělivostí. „Musí to vědět," namítl Adrian a zpříma se zahleděl Dimitrijovi do očí. „Rose, jestli utečeš…, víceméně tím potvrdíš, že jsi vinna. Budeš uprchlice.

Pokud tě strážci najdou, nebude třeba žádný soud ani rozsudek, rovnou tě zabijou na místě."

Upřely se na mě čtyři páry očí a já si naplno uvědomila, co to znamená. Jestliže teď uteču a dopadnou mě, zcela určitě umřu. Pokud zůstanu, mám aspoň nepatrnou naději, že za tu krátkou dobu, která zbývá do mého soudu, objevíme nějaký důkaz, který by mě mohl zachránit. Není to nemožné. Jenže když se nic nenajde, s největší pravděpodobností mě odsoudí k smrti. Obě možnosti byly jako sázka do loterie. Každá z nich s sebou nesla velikou pravděpodobnost, že přijdu o život.

Adrian se tvářil stejně rozporuplně jako já. Oba jsme věděli, že žádnou lepší možnost nemám. Prostě měl o mě strach a chtěl, abych věděla, co riskuju. Ale Dimitrij…, z jeho pohledu to bylo bez debat. Poznala jsem to z jeho výrazu. Vždycky zastával názor, že by se člověk měl zachovat správně. Jenže v tomhle případě? S tak mizernou pravděpodobností, že se objeví nový důkaz? Je lepší riskovat život na útěku, a když má člověk čelit smrti, je lepší zemřít v boji.

Moje smrt není zapsaná v kalendáři.

„Jdeme," řekla jsem.

Vyběhli jsme z budovy a dál postupovali co nejrychleji. Nemohla jsem si pomoct a řekla jsem Adrianovi: „Musels vynaložit hodně éteru, abys strážcům vnukl takovou iluzi."

„To jo," připustil. „A vážně nemám tolik síly, abych to vydržel moc dlouho. Lissa by nejspíš dokázala přesvědčit tucet strážců, že viděli ducha. Ale já? Já dokážu leda to, aby jich pár zapomnělo na Eddieho a Michaila. Proto tam musel být někdo, kdo přiláká jejich pozornost, a Dimitrij byl ideální návnada."

„Děkuju." Něžně jsem mu stiskla ruku a proběhla mezi námi vlna tepla. Už jsem se neobtěžovala mu připomínat, že ještě zdaleka nejsem na svobodě. Pak by si nepřipadal jako takový hrdina. Čeká nás ještě spousta překážek, ale přesto jsem oceňovala, že se do toho takhle vložil a respektoval moje rozhodnutí přijmout plán na útěk.

Adrian se na mě dlouze zadíval. „Jasně, a to mám bejt cvok, viď?" V jeho očích jsem viděla hluboký cit. „Není toho moc, co bych pro tebe neudělal. A čím hloupější to je, tím líp."

Vyšli jsme do přízemí a já uviděla, že Eddie měl s ostrahou pravdu. Chodby i místnosti byly liduprázdné. Aniž bychom se ohlédli, vyběhli jsme ven. Čerstvý vzduch jako by mi vlil do žil novou energii.

„Co teď?“ zeptala jsem se svých zachránců.

„Teď tě naložíme do auta,“ oznámil mi Eddie.

Garáže odtud nebyly daleko, ale na druhou stranu nebyly ani nijak zvlášť blízko. „To musíme ujít slušnou dálku přes otevřený prostranství,“ řekla jsem. Můj problém, který byl zcela zjevný, jsem ani nevytahovala: pokud mě uvidí, zabijou mě.

„Používám éter, aby nás nikdo nepoznal a nemohl nás potom popsat,“ vysvětlil Adrian. Další zkouška jeho magických schopností. Víc už by asi nezvládl. „Nikdo nás nepozná, pokud se nezastaví a nebude zírat přímo na nás.“

„Což pravděpodobně nebude,“ dodal Michail. „Pokud si nás někdo vůbec všimne. Všichni se teď příliš bojí sami o sebe, než aby v tomhle chaosu věnovali pozornost ostatním.“

Jak jsem se tak venku rozhlížela, došlo mi, že má pravdu. Budova, kde se nacházela věznice, byla daleko od kostela, ale lidé, kteří odtamtud prchali, už dorazili až do téhle části královského dvora. Někteří běželi do svých domovů. Jiní hledali strážce v naději, že je ochrání. A další…, další spěchali stejným směrem jako my – ke garážím.

„Jsou moc vyděšení na to, aby se odhodlali opustit dvůr,“ poznamenala jsem. Naše skupinka se pohybovala tak rychle, jak jen s Adrianem mohla. Neměl takovou fyzičku jako my dhampýři. „V garážích bude nával.“ Dvorní vozidla i auta návštěvníků parkovala na stejném místě.

„To nám právě pomůže,“ prohlásil Michail. „Bude tam větší zmatek.“

Když se toho kolem mě dělo tolik, nemohla jsem pořádně zkontrolovat Lissu. Jen letmo jsem se dotkla pouta a zjistila, že je v bezpečí v paláci.

„Co celou tu dobu dělala Lissa?“ zeptala jsem se.

Věřte mi, že jsem byla šťastná, že se do tohohle mého útěku z vězení nezapletla. Ale jak už řekl Adrian, její schopnosti ovládat éter byly mnohem lepší než ty jeho. A jak jsem se na to dívala

zpětně, bylo mi jasné, že o tomhle plánu musela vědět. To bylo to její tajemství.

„Lissa musí zůstat nevinná. Nikdo si ji nesmí spojovat s tvým útěkem nebo s výbuchem," odvětil Dimitrij s pohledem upřeným před sebe. Mluvil pevným tónem. Pořád na ni pohlížel jako na svou spasitelku. „Musí zůstat všem na očích s ostatními královskými. A stejně tak Christian." Téměř se usmál. Téměř. „Když něco vyletí do povětří, ti dva by byli první, koho by všichni podezírali."

„Strážci je ale podezírat nebudou, když zjistí, že explozi nezpůsobila magie," zahučela jsem. Vzpomněla jsem si na to, co řekl Michail. „A kde jste vůbec sebrali C4? Vojenský trhaviny jsou extrém dokonce i na vás."

Nikdo mi neodpověděl, protože nám do cesty náhle skočili tři strážci. U kostela evidentně nebyli úplně všichni. Dimitrij a já jsme šli v čele naší skupinky a pohybovali jsme se jako jeden, stejně jako když jsme spolu byli v bitvě. Adrian řekl, že iluze, kterou přetáhl přes naši skupinku, nevydrží, pokud se na nás někdo zadívá přímo. Chtěla jsem zajistit, že Dimitrij a já budeme v čele, kdyby došlo ke střetu, aby ti strážci nepoznali nikoho dalšího. Bez váhání jsem se vrhla do boje, obranné instinkty se ve mně probudily okamžitě. Během té milisekundy jsem si ale uvědomila, co to vlastně dělám.

Dřív už jsem taky bojovala se strážci a pokaždé jsem z toho měla výčitky svědomí. Vrhla jsem se na ty ve vězení Tarasov a pak na královniny strážce, když mě přišli zatknout. Žádného z nich jsem neznala. Věděla jsem jenom, že jsou to moji kolegové…, jenže teď? Teď jsem před sebou měla ten nejobtížnější úkol v životě, ačkoli se to na první pohled nezdálo. Tři strážci proti mně a Dimitrijovi jsou nic. Problémem ale bylo, že tyhle strážce jsem *znala*. Se dvěma jsem se seznámila krátce po maturitě. Pracovali u dvora a vždycky se ke mně chovali hezky. Třetí z nich nebyla jen povrchní známá – byla to moje kamarádka. Meredith, jedna z mála dívek na Akademii svatého Vladimíra. V jejích očích jsem viděla zmatek, který naprosto odrážel ten můj. Taky jí to připadalo špatné. Jenže teď byla strážkyní a stejně jako já v sobě měla smysl pro povinnost, který jí od dětství vštěpovali. Věřila, že

jsem zločinec. A teď viděla, že jsem na svobodě a útočím. Postupy jí diktovaly, že mě má okamžitě sejmout, a já jsem upřímně ani nic jiného nečekala. Kdyby naše role byly obrácené, udělala bych to taky. Tohle byla otázka života a smrti.

Dimitrij bojoval s druhými dvěma strážci a byl stejně rychlý a neuvěřitelně dobrý jako vždycky. Meredith a já jsme šly jedna po druhé. Nejprve se mě pokusila povalit. Využila celé své váhy a nejspíš doufala, že mě udrží na zemi, dokud jí někdo nepomůže. Jenže já byla silnější. To přece musela vědět. Kolikrát jsme spolu trénovaly boj ve školní tělocvičně? Skoro pokaždé jsem vyhrála. A tohle nebyla hra ani trénink. Odrazila jsem její útok a udeřila ji ze strany do čelisti. Jen jsem se modlila, abych jí nic nezlomila. I když ji to bolelo, rvala se dál. Jenže já jsem opět vítězila. Popadla jsem ji za ramena a strhla ji k zemi. Tvrdě se bouchla hlavou o zem, ale zůstala při vědomí. Nevěděla jsem, jestli za to mám být vděčná, nebo ne. Sevřela jsem jí pevně hrdlo a tiskla, dokud nezavřela oči. Pustila jsem ji v momentě, kdy jsem si byla jistá, že ztratila vědomí. Srdce se mi z toho svíralo.

Ohlédla jsem se a zjistila, že Dimitrij své protivníky už také přemohl. Naše skupinka se dala zase do pohybu, jako by se nic nestalo. Ohlédla jsem se po Eddiem a uvědomovala si, že se tvářím strašně lítostivě. On taky vypadal, že to těžce nese, ale spěchal mě uklidnit.

„Udělalas, co jsi musela," prohlásil. „Bude v pořádku. Trochu pomlácená, ale v pořádku."

„Praštila jsem ji tvrdě."

„Doktoři si s otřesem mozku poradí. Sakra, kolikrát se to stalo nám při tréninku?"

Doufala jsem, že má pravdu. Hranice mezi tím, co je správné a co špatné, byla čím dál víc matoucí. Jediná dobrá věc na tom byla, že Meredith byla tak vedle z toho, že mě viděla, že si nejspíš nevšimla Eddieho a ostatních. Při boji postávali vzadu zahaleni závojem Adrianovy magie, zatímco pozornost jsem vzbuzovala jen já a Dimitrij.

Konečně jsme došli ke garážím, kde bylo skutečně mnohem víc lidí než obvykle. Někteří Morojové už odjížděli. Jedna královská začala hystericky vyvádět, protože její řidič měl u sebe klíčky